

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 102/2561

พนักงานอัยการจังหวัดสุโขทัย โจทก์ นายประทีป ศรีสังข์ จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 86, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.วิ.อ. มาตรา 215, ป.วิ.อ. มาตรา 225, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 3, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3

ย่อ / หลักกฎหมาย

ที่จำเลยฎีกาว่า การกระทำของจำเลยเกิดในท้องที่สถานีตำรวจภูธรเมืองตาก พนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรเมืองสุโขทัยไม่มีอำนาจสอบสวน โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องนั้น เป็นการขอให้ ศาลฎีกาเปลี่ยนแปลงผลของคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ซึ่งต้องกระทำโดยยื่นเป็นคำฟ้องฎีกาคัดค้าน คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ มิใช่ขอมาในคำแก้ฎีกา จึงไม่มีประเด็นที่ศาลฎีกาจะวินิจฉัยให้ ก่อน เกิดเหตุ ส. ซื้อเมทแอมเฟตามีนของกลางจากจำเลยเพื่อนำมาจำหน่ายอีกทอดหนึ่ง มิใช่จำเลย ส่งมอบเมทแอมเฟตามีนของกลางให้ ส. นำไปจำหน่ายก่อน แล้ว ส. จึงโอนเงินค่าเมทแอมเฟตามีน ให้จำเลยโดย ส. ได้กำไรผลต่างที่นำไปจำหน่ายเกินกว่าราคาต้นทุน เมื่อ ส. ซื้อเมทแอมเฟตามีน มาจากจำเลยแล้ว เมทแอมเฟตามีนของกลางย่อมตกเป็นของ ส. เพียงลำพัง จำเลยจึงไม่มีความผิด ฐานเป็นตัวการร่วมกระทำความผิดกับ ส. แม้ก่อนที่จะจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนของกลางให้ ส. เมทแอมเฟตามีนอยู่ในความครอบครองของจำเลยก็ตาม แต่โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลย กระทำความผิดเมื่อวันที่ 23 เมษายน 2551 เวลากลางวัน แสดงว่าโจทก์ประสงค์ให้ลงโทษจำเลย ในการกระทำความผิดวันดังกล่าวเท่านั้น ศาลฎีกาจึงไม่อาจพิพากษาลงโทษจำเลยฐานมีเมท แอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายได้เพราะเกินกว่าที่กล่าวในฟ้อง ต้องห้ามตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 215 และ 225 กับ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 กรณีมิใช่ข้อเท็จจริงในทางพิจารณาแตกต่างกับฟ้องเกี่ยวกับเวลาซึ่งมีถือว่า ต่างกันในข้อสำคัญ อย่างไรก็ตามการที่จำเลยจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนของกลางให้แก่ ส. ย่อม ถือได้ว่าเป็นการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกแก่ ส. ในการมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อ จำหน่าย จำเลยจึงเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดตาม ป.อ. มาตรา 86 แม้โจทก์ฟ้องขอให้ ลงโทษจำเลยฐานเป็นตัวการ แต่ข้อเท็จจริงตามทางพิจารณาฟังได้ว่า จำเลยเป็นเพียงผู้สนับสนุน การกระทำความผิด ศาลย่อมลงโทษจำเลยฐานเป็นผู้สนับสนุนได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 และ 225 กับ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 เพราะข้อแตกต่างดังกล่าวมิใช่เป็นข้อสาระสำคัญและจำเลยมิได้หลงต่อสู้อย่างชัดแจ้ง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 100/1 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลย มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 66 วรรคสาม จำคุกตลอดชีวิตและปรับ 1,000,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 โดยให้กักขังแทนค่าปรับได้เกินกว่า 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ แผนกคดียาเสพติดพิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์ โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่โต้แย้งกันในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 23 เมษายน 2551 เวลาประมาณ 12.30 นาฬิกา พันตำรวจโท สุรกิจ กับพวก เจ้าพนักงานตำรวจ ตำรวจภูธรจังหวัดสุโขทัย จับกุมนางปราณี ได้พร้อมเมทแอมเฟตามีน 50 เม็ด นางปราณีให้การว่า ซื้อเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวมาจากนายสุรเดชหรือมาน พันตำรวจโท สุรกิจ จึงให้นางปราณีติดต่อซื้อเมทแอมเฟตามีน 2,000 เม็ด จากนายสุรเดช ต่อมาเวลาประมาณ 14 นาฬิกา นายสุรเดชนำเมทแอมเฟตามีนจำนวนดังกล่าวมาส่งมอบให้นางปราณี พันตำรวจโท สุรกิจ จึงจับกุมนายสุรเดช พร้อมยึดเมทแอมเฟตามีน 3,918 เม็ด น้ำหนักรวม 377.734 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 81.971 กรัม โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 08 5732XXXX ใบรับฝากเงินธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) 1 ฉบับ และรถกระบะหมายเลขทะเบียน บท 844 สุโขทัย เป็นของกลาง ศาลพิพากษาลงโทษนายสุรเดชแล้ว ตามคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1114/2551 ของศาลชั้นต้น ต่อมาวันที่ 28 เมษายน 2552 ร้อยตำรวจเอก ทศ จับกุมจำเลยได้กล่าวหาว่าร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนจำเลยให้การปฏิเสธ ที่จำเลยแก้ฎีกาว่า การกระทำความผิดของจำเลยปรากฏชัดแจ้งว่าเกิดในท้องที่สถานีตำรวจภูธรเมืองตาก พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองสุโขทัย ไม่มีอำนาจสอบสวน โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องนั้น เป็นการขอให้ศาลฎีกาเปลี่ยนแปลงผลของคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ซึ่งต้องกระทำโดยยื่นเป็นคำฟ้องฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ มิใช่ขอมาในคำแก้ฎีกา จึงไม่เป็นประเด็นที่ศาลฎีกาจะวินิจฉัยให้ มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยร่วมกับนายสุรเดชกระทำความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามฟ้องหรือไม่ โดยโจทก์ฎีกาว่า พยานหลักฐานโจทก์ฟังได้ว่าจำเลยส่งมอบเมทแอมเฟตามีนให้นายสุรเดชนำไปจำหน่ายก่อน เมื่อจำหน่ายได้แล้วจึงโอนเงินค่าเมทแอมเฟตามีนให้จำเลย โดยนายสุรเดชจะได้กำไรผลต่างที่นำไปขายเกินกว่าราคาต้นทุน จึงเป็นการแบ่งหน้าที่กันทำ แม้จะอยู่ห่างไกลกันก็สามารถแบ่งหน้าที่กันทำได้ และหากรับฟังข้อเท็จจริงได้ว่าจำเลยมิได้ร่วมกระทำความผิดกับนายสุรเดช แต่ทางพิจารณาได้ความว่าก่อนที่เมทแอมเฟตามีนของกลางจะมาอยู่ในความครอบครองของนายสุรเดชนั้น เมทแอมเฟตามีนของกลางอยู่ในความครอบครองของจำเลยมาก่อน ศาลจึงพิพากษาลงโทษจำเลยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสอง วรรคสาม และวรรคท้ายนั้น เห็นว่า พันตำรวจโท ประยุทธ์ พนักงานสอบสวนเบิกความว่า ชั้นสอบสวนแจ้งข้อหาแก่นายสุรเดชว่า มีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย นายสุรเดชให้การรับสารภาพ ในสำนวนคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1114/2551 ของศาลชั้นต้น ซึ่งนายสุรเดชให้การเกี่ยวกับเมทแอมเฟตามีนของกลางได้ความว่า เมื่อวันที่ 16 เมษายน 2551 นายสุรเดชซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยซึ่งอยู่ที่อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก ประมาณ 4,000 เม็ด โดยก่อนไปรับเมทแอมเฟตามีนนายสุรเดชได้โอนเงินจำนวน 400,000 บาท เข้าบัญชีของจำเลยที่ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาแม่สอด และจำเลยโทรศัพท์บอกนายสุรเดชว่าจะให้คนขับรถบรรทุกทุกแรงแ่นนำเมทแอมเฟตามีนมาส่งมอบให้แก่จำเลยที่สถานีบริการน้ำมัน ปตท. เลยทางแยกไปอำเภอแม่สอดประมาณ 3 กิโลเมตร เวลาประมาณ 22 นาฬิกา ให้นายสุรเดชไปรอ พร้อมบอกหมายเลขทะเบียนรถด้วย นายสุรเดชจึงขับรถกระบะไปรับเมทแอมเฟตามีนที่สถานีบริการน้ำมันดังกล่าว เมื่อรับเมทแอมเฟตามีนแล้วนายสุรเดชนำเมทแอมเฟตามีนไปซ่อนไว้ที่ป่าหญ้าด้านหลังบ้าน ซึ่งตรงกับถ้อยคำที่นายสุรเดชเคยให้การต่อพันตำรวจโท สุรกิจ ผู้จับกุม ในสำนวนคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1114/2551 ของศาลชั้นต้น แม้นายสุรเดชเบิกความว่า นายสุรเดชซื้อเมทแอมเฟตามีนของกลาง

มาจากนายชีพิกิตตาม แต่นายสุรเดชให้การขึ้นจับกุมในวันเดียวกับวันถูกจับกุมและให้การขึ้นสอบสวนในวันรุ่งขึ้น นายสุรเดชมีย่อมไม่มีเวลาไตร่ตรองบิดเบือนข้อเท็จจริงให้เป็นอย่างอื่น เมื่อ นายสุรเดชมาเบิกความเป็นพยานโจทก์หลังเกิดเหตุนานประมาณ 1 ปี เชื่อว่านายสุรเดชเบิกความ เพื่อช่วยเหลือจำเลย คำให้การขึ้นสอบสวนของนายสุรเดชจึงเป็นความจริงยิ่งกว่าคำเบิกความ แม้ คำให้การขึ้นสอบสวนดังกล่าวที่กล่าวถึงการกระทำของจำเลยเป็นพยานขัดท้อระหว่างผู้ร่วม กระทำความผิดด้วยกัน แต่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227/1 ประกอบ พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 หาได้ห้ามมิให้รับฟังพยานขัดท้อ ดลเสียทีเดียวไม่ หากแต่ศาลพึงต้องกระทำด้วยความระมัดระวังและไม่ควรเชื่อพยานหลักฐาน ดังกล่าวโดยลำพังเพื่อลงโทษจำเลย เว้นแต่จะมีเหตุผลอันหนักแน่น มีพฤติการณ์พิเศษแห่งคดี หรือมีพยานหลักฐานอื่นประกอบมาสนับสนุน เมื่อโจทก์มิได้รับฝากเงินและใบเสร็จรับเงินของ ศาลจังหวัดกำแพงเพชร ที่นายสุรเดชโอนเงินจำนวน 400,000 บาท ให้แก่จำเลยในวันที่ 16 เมษายน 2551 และบันทึกการใช้โทรศัพท์ของนายสุรเดชของศาลจังหวัดกำแพงเพชร ที่นายสุร เดชโทรศัพท์ติดต่อกับจำเลยในวันที่ 15 เมษายน 2551 มาสนับสนุนคำให้การขึ้นสอบสวนของนาย สุรเดชแล้ว คำให้การขึ้นสอบสวนของนายสุรเดชจึงมีเหตุผลอันหนักแน่นและมีน้ำหนักรับฟังได้ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ก่อนเกิดเหตุ นายสุรเดชซื้อเมทแอมเฟตามีนของกลางจากจำเลยเพื่อนำมา จำหน่ายอีกทอดหนึ่ง มิใช่จำเลยส่งมอบเมทแอมเฟตามีนของกลางให้นายสุรเดชนำไปจำหน่าย ก่อน แล้วนายสุรเดชจึงโอนเงินค่าเมทแอมเฟตามีนให้จำเลยโดยนายสุรเดชได้กำไรผลต่างที่นำไป จำหน่ายเกินกว่าราคาต้นทุนดังที่โจทก์ฎีกา ขณะที่พันตำรวจโท สุรกิจยิดเมทแอมเฟตามีน ของกลาง คงมีเพียงนายสุรเดชที่เป็นผู้ครอบครองเท่านั้น เมื่อนายสุรเดชซื้อเมทแอมเฟตามีน ของกลางมาจากจำเลยแล้ว เมทแอมเฟตามีนของกลางย่อมตกเป็นของนายสุรเดชเพียงลำพัง โดย จำเลยมิได้ร่วมครอบครองเมทแอมเฟตามีนของกลางด้วย จำเลยจึงไม่มีความผิดฐานเป็นตัวการที่ ร่วมกระทำความผิดด้วยกันกับนายสุรเดช แม้ก่อนที่จะจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนของกลางให้นาย สุรเดช เมทแอมเฟตามีนของกลางจะอยู่ในความครอบครองของจำเลยดังที่โจทก์ฎีกาก็กตาม แต่คดี นี้โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยกระทำความผิดเมื่อวันที่ 23 เมษายน 2551 เวลากลางวัน แสดงว่า โจทก์ประสงค์ให้ลงโทษจำเลยในการกระทำความผิดวันดังกล่าวเท่านั้น ศาลฎีกาจึงไม่อาจ พิพากษาลงโทษจำเลยฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายได้เพราะเป็นการเกิน กว่าที่กล่าวในฟ้อง ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 215 และ 225 กับพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 กรณีมิใช่ข้อเท็จจริงในทางพิจารณาแตกต่างกับฟ้องเกี่ยวกับเวลาซึ่งมีถือว่าต่างกันข้อสำคัญดังที่ โจทก์ฎีกา อย่างไรก็ตามการที่จำเลยจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนของกลางให้แก่ นายสุรเดช ย่อม ถือได้ว่าเป็นการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกแก่นายสุรเดชในการมีเมทแอมเฟตามีนไว้ใน ครอบครองเพื่อจำหน่าย จำเลยจึงเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 แม้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานเป็นตัวการ แต่ข้อเท็จจริงตามทางพิจารณาฟังได้ ว่า จำเลยเป็นเพียงผู้สนับสนุนการกระทำความผิด ศาลย่อมลงโทษจำเลยฐานเป็นผู้สนับสนุนได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 และ 225 กับพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 เพราะข้อแตกต่างดังกล่าว มิใช่เป็นข้อสาระสำคัญและจำเลยมิได้หลงต่อสู้ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์นั้น ศาลฎีกา ไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นบางส่วน อนึ่ง เมื่อวันที่ 8 เมษายน 2559 มีพระราชบัญญัติ

แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 25) พ.ศ.2559 ใช้บังคับ โดยมาตรา 5 ให้ยกเลิกความในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 30 และให้ใช้ความใหม่แทน ซึ่งกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิดเป็นคุณกว่ากฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด จึงให้ใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่จำเลยไม่ว่าในทางใดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง วรรคสาม (2), 66 วรรคสาม ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 และมาตรา 53 จำคุก 33 ปี 4 เดือน และปรับ 666,666.66 บาท หากจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 (ที่แก้ไขใหม่) โดยให้กักขังแทนค่าปรับได้เกิน 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี

องค์คณะ

เทพ อิงคสิทธิ์ · นิพนธ์ ใจสำราญ · ไมตรี สุเทพากุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/102/2561>